

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno Christi 1248. Usque Ad Annum 1276

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1765

VD18 90118243

§.30. Palæologus urget reconciliationem.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66255](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66255)

Sæcul. XIII.

A. C. 1273.

dem fiebat sub pontificatu Gregorii X. Nam an. 1272 Archiepiscopus Lundensis Urbe Veteri in aula pontificia præsentis per litteras patentes asseruit, se omnia postulata sua ad res spirituales attinentia arbitris ecclesiasticis permittere, sique inter se discreparent, ad Papam illa relictum iri. Quæ ad res profanas spectarent ea se ac Regem communium amicorum iudicio relicturos esse. Se rediturum ad Ecclesiam suam, si fidei publicæ testes litteras, quibus viginti Daniæ Procerum nomina essent subscripta, a Rege accepisset: ac bene acturum cum iis, qui interea cum abesset, conferenda ab ipso beneficia occupassent. Rex Ericus in hæc reconciliationis pacta consensit per tabulas publicas Nicopiæ die S. Matthiæ 24 Febr. an. 1273 confectas. Archiepiscopus Jacobus Erlandus anno sequente 1274 de vita exiit: ac mense Majo ejusdem anni Petrus Episcopus Roschildanus per litteras patentes asseveravit, omnes quas cum Rege Erico ejusque matre tum Romæ, tum in Dania habuisset, controversas amice diremptas esse.

§. XXX.

Palæologus urget reconciliationem.

Interea Imperator Michaël Palæologus identidem conabatur Ecclesiarum consensio-

sensionem effectam dare : & quodam die
 Patriarchæ Josepho, Episcopis & quibus-
 dam de Clero ad se congregatis magna
 verborum vi de illa loquebatur, minas pro-
 more suo admiscens. Edocebat eos, sine
 ullo periculo posse cum Latinis agi : &
 afferebat exemplum actionis præteritæ,
 ac testimonia Archidiaconi Meliteniotæ,
 Georgii Cyprii, ac rhetoris Holoboli. Me-
 morabat igitur, ab Imperatore Joanne Va-
 tacio, Episcopis, & Patriarcha Manuele
 missos fuisse Episcopos, qui sponderent,
 Græcos cum Latinis celebraturos esse li-
 turgiam, & Papæ mentionem facturos,
 dummodo hic Latinis Constantinopoli
 versantibus auxilium non ferret. Expo-
 nebat, quam diversus a præsentè rerum
 conditione tunc fuisset earum status : &
 monstrabat Episcoporum illius temporis
 epistolas, in quibus Latinos neutiquam
 de hæresi accusabant, sed orabant tantum,
 ut e symbolo tollerent additamentum :
Filioque, quod reliquis in scriptis suis ipso-
 rum pace relinquerent. Affirmabat præ-
 terea, Græcos non renuisse maxima Sa-
 cramenta communicare cum Latinis, ea-
 que accipere, si illi ritum ipsorum muta-
 ta solum lingua vellent amplecti. Quid
 est, addebat, cur contra canones sit no-
 minare Papam in precibus, cum mos fe-
 rat ibi tot alios, qui non sunt tanti Ponti-
 fices, dum adsunt, nuncupare? Multo
 minus

Sæcul. XIII.
 A. C. 1273.

Pachym. 5.
 c. 12.

Sup.

Sæcul. XIII. minus malum est illum dicere fratrem ac
 A. C. 1273. primum, cum ille dives epulo Abraham
Luc. 16. v. 24. vocaverit patrem suum, licet ab eo mo-
 dis omnibus discreparet. Atque si con-
 cedamus etiam appellationes, num fiet
 concursus ad transmittendum mare tam
 procul litigandi gratia?

Postquam Imperator hæc locutus
 fuerat, Patriarcha eum a Chartophylace
 Joanne Vecco mox confutatum iri spera-
 bat. Sed metu cohibitum videns, quid
 de Latinis sentiret, exponere iussit, ana-
 thematis pœna, nisi pareret, propo-
 sita. Chartophylax hinc & illinc pressus inge-
 nue fatebatur se malle corporis quam a-
 nimæ pœnam subire: mentemque peni-
 tus explicans assererat quosdam dici hæ-
 reticos nec esse, alios esse nec dici: at-
 que his Latinos annumerabat. Quæ
 verba Patriarcham magnopere confirma-
 runt; sed offenderunt Imperatorem: qui
 ea ferendo impar protinus conventum
 solvit.

n. 13.

Post aliquot dies Veccum coram con-
 cilio curavit argui, quod in quadam lega-
 tione fidem fefellerit. Ille reponerat
 accusationem legitimum tempus præter-
 gressam, verumque adversarium suum esse
 se Imperatorem, contra quem se non pos-
 set tueri. Episcopi perhibebant suum non
 esse rei cognitionem capere, Clericum Pa-
 triarchæ sine hujus permisso non judican-
 dum

dum caufantes. Sed Patriarcha id re-
nuebat: nam talem opinionis suæ de-
fensorem nactus, in ea persistere cogita-
bat. Ita hæc Imperatoris tentatio inuti-
lis fuit. Interim Veccus eum adiit, & ne
innocenti succenseret, oravit. Affirma-
bat etiam se malle suam Chartophylacis
dignitatem, suosque redditus missos face-
re, quam in Ecclesia creare schisma, vel
Imperatoris gratiam perdere: denique ad
exilium sese offerebat. Palæologus, ut
iracundiæ suæ pudorem per speciem hu-
manitatis tegetet, illum absque responso
remisit domum. Veccus præter exiliū
sententiam nihil expectans in templum
princeps confugit. At Imperator se sui
consilii metam attingere non posse videns,
omni honoris genere affectum ad se ve-
nire iussit, & viam ingressum carceri ad-
dixit.

Tum Imperator utens doctorum ope-
ra, quos circa se habebat, & quorum
præcipui erant Archidiaconus Melitenio-
ta & Georgius Cyprius, composuit scri-
ptum, in quo per historias ac testimonia
probabat Latinorum doctrinam sine næ-
vo esse, illudque Patriarchæ misit, ut pro-
tinus, sed solum per historias & codicis
sacri locos ad idem responderet, impe-
rans, negansque se accepturum, quæ Pa-
triarcha ex se ipso proferret. Tam fiden-
ter ideo loquebatur, quod neminem re-

Hist. Eccles. Tom. XXI.

Q q spon-

Sæcul. XIII. spondere sibi aufurum crederet, postquam
A.C. 1273. Veccum in potestatem redegit suam.
 Sed Patriarcha cum concilio suo habita
 de hoc scripto deliberatione, secum eadem
 sentientes collegit, inter quos erant qui-
 dam ex illis, qui schisma contra ipsum
 commoverant; conspirabant tamen ad
 tuendam communem Ecclesiæ causam,
 quam tunc agi censebant. Etiam foror
 Imperatoris Eudoxia huic conventui ac-
 cederat, cum monachis doctisque, quicun-
 que Latinis adversabantur.

Legebatur scriptum Imperatoris: &
 monachus Jobus Jasita se ad id responsu-
 rum afferuit jungentibus operam quibus-
 dam aliis, in quorum numero erat Histo-
 ricus Georgius Pachymerus. Absoluta
 responsio in conventu lecta cum fuisset,
 correctis, quæ pro Imperatore nimis as-
 speræ videbantur, expressionibus ad eum
 missa est. Qui attentissime perlectam sibi
 contemptui esse simulans publice legi-
 tum quidem noluit: sed recepta spe ope-
 ram hac ex parte perditam alio conver-
 tens Vecci studium captare statuit.

§. XXXI.

Veccus dissentit a schismaticis.

Hoc fine cunctos codicis sacri & Patrum
 locos, qui favere Latinis videbantur,
 6. 15. Vecco in carcere præberi iussit. Qui cum
 esset